

Arrest

nr. 311 494 van 20 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 oktober 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud alsook in het verzoekschrift aan dat de kans bestaat dat haar internationale beschermingsstatus in Italië niet meer geldig is aangezien zij in tussentijd is teruggekeerd naar Afghanistan. Zij verwijt de commissaris-generaal dat hij hieromtrent geen bewijs of informatie verstrekt. Echter is het aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verblijfsvergunning van verzoekende partij geldig was tot en met 31 maart 2024 op basis van de vluchtelingenstatus die haar toegekend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1). Waar zij in het verzoekschrift aanhaalt dat het zeer moeilijk is om een verblijfskaart in Italië te verlengen wanneer men er niet over een adres beschikt, dient vooreerst opgemerkt te worden dat zij verwijst naar verouderde informatie. Hoewel er uit het recentste AIDA rapport van mei 2023 (update 2022) blijkt dat er inderdaad moeilijkheden bestaan bij het vernieuwen van een verblijfsvergunning, zeker wanneer men niet over een adres beschikt, en er ook lange wachttijden kunnen ontstaan, kan hieruit niet afgeleid worden dat verzoekende partij bij terugkeer naar Italië terecht zal komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie omdat zij haar verblijfsvergunning daar dient te verlengen. Zij toont aldus niet in concreto aan dat zij niet in de mogelijkheid zal zijn om bij een terugkeer naar Italië haar verblijfsvergunning daar te verlengen.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij

haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt vooreerst dat zij klaarblijkelijk niet de intentie had om een leven in Italië op te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Slechts enkele maanden nadat zij de vluchtelingenstatus verkregen had, vertrok verzoekende partij uit Italië en keerde terug naar Afghanistan waar zij verbleef tot aan de machtsvername in 2021 (NPO, p. 5 en 9). Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van dergelijk kort verblijf, namelijk enkele maanden, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Italië. Verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat er geen werk was in Italië (NPO, p. 8-10). Zij stelt langsgesegaan te zijn bij bedrijven om werk te vragen (NPO, p. 9), maar uit haar verklaringen kan niet afgeleid worden dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om werk te vinden door bijvoorbeeld een hulporganisatie of de Italiaanse overheid te contacteren om haar te ondersteunen in haar zoektocht naar werk. Met betrekking tot haar zoektocht naar huisvesting dient eveneens opgemerkt te worden dat verzoekende partij eerder beperkte stappen ondernomen heeft. Zij verklaart via een advocaat een huis gezocht te hebben, alsook "soms" een huurhuis bezocht te hebben. Zij heeft geen hulp gevraagd aan de Italiaanse overheid omdat deze volgens haar geen hulp bieden bij het zoeken naar een huis. Zij vroeg enkel hulp aan het Rode Kruis, waar zij een tent kreeg om in te verblijven (NPO, p. 12-13). Verzoekende partij toont hiermee niet aan dat zij ernstige inspanningen geleverd heeft om een woning te vinden. Daarnaast stelt verzoekende partij dat zij niet in de mogelijkheid was om de taal te leren en ruimer om onderwijs te volgen. Haar eigen pogingen om onderwijs te krijgen zijn echter ook eerder gering. Ze schreef zich in bij universiteiten waar zij te horen kreeg dat ze eerst de taal diende te leren alvorens toegelaten te kunnen worden. Haar pogingen om de taal te leren blijken echter eerder beperkt te zijn aangezien zij slechts 1 school bezocht (NPO, p.10). Bovendien blijkt uit de landeninformatie die in het administratief dossier aanwezig is, dat er voldoende initiatieven voor vluchtelingen zijn (ook gratis) om Italiaans te leren. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde is er ook geen sprake van de voorwaarde dat men een adres moet hebben alvorens men Italiaans kan leren (NPO, p.10). Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten, verbonden aan haar beschermingsstatus in Italië, in het kader hiervan uit te oefenen. Waar verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien nog aanhaalde met zowel fysieke als psychologische problemen te kampen, legt zij geen medische documenten neer die deze verklaringen omtrent haar medische problematiek ondersteunen.

Gelet op het voorgaande toont verzoekende partij niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Italië of om haar andere rechten, verbonden aan haar status, te doen gelden. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij gelet op voorgaande in gebreke blijft.

5. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 juni 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1520 legt de eed af en tolkt Pashtou

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

*Vooreerst stelt VzP dat het in haar eerder overgemaakte aanvullende nota (foutief) vermelde rolnummer een materiële vergissing betreft en het wel degelijk over deze zaak gaat. VzP legt nog een bijkomende aanvullende nota neer ter zitting die ze toelicht. Ze verwijst naar een vernietiging in een andere zaak aangaande Italië door een Franstalige kamer van de Raad *op basis van geen rekening te hebben gehouden met de medische toestand, een nieuw element. I.c. betreft het een zware fysieke en mentale problematiek waarbij de zelfredzaamheid van VzP in vraag gesteld kan worden. Ze is niet gezond, na een ongeval in een pluimveebedrijf, waar ze overgeplaatst werd naar een andere afdeling van deze fabriek. Ze heeft 5 dochter, 3 zonen, haar echtgenote en vier vader te onderhouden in Afghanistan. Ook haar zoon van 18 jaar is niet in staat om zichzelf te onderhouden. Dit zijn allemaal elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij het haar terugsturen naar Italië. VzP stelt tot slot dat haar gezondheid niet goed is: ze neemt medicatie tegen hoge bloeddruk, haar arm en rug doen pijn, net als haar hoofd waarbij ze zich vaak duizelig voelt. Ze werkt al sinds aug. '22 in de pluimveefabriek in Maasmechelen. Ze is nog steeds in behandeling en stelt op 9 juli een nieuwe afspraak te hebben. Haar werkongeval is op 11 november 2023 gebeurd.”*

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 7 mei 2024.

5.1. De Raad brengt in herinnering dat, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier waaronder verzoekers verklaringen, verzoeker in 2014 in Italië als vluchteling werd erkend, en hij kreeg er een verblijfsvergunning geldig tot 31 maart 2024 (zie o.a. administratief dossier, map 6 'landeninformatie', stuk “1. Dublin unit Italië & vluchtelingenstatus”).

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal Italië datzelfde jaar, 2014, reeds enkele maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus opnieuw te hebben verlaten. Hij keerde in 2014 immers terug naar zijn land van herkomst Afghanistan, omwille van familieproblemen (NPO, p. 4 – 5), een terugkeer waarover hij in zijn verzoekschrift opmerkt: *“last but not least: Verzoeker is na de toekenning van de internationale bescherming teruggekeerd naar Afghanistan. Dit is een grond om een einde te brengen aan zijn internationale bescherming in Italië.”*

Echter, zoals in de beschikking (in punt 4) wordt vastgesteld, toont verzoeker, wiens terugkeer naar en jarenlange verblijf in Afghanistan de verklaarde nood aan internationale bescherming die hij ten aanzien van de Belgische asielinstanties inroept volledig onderuithaalt, niet aan dat hij heden geen internationale bescherming meer geniet in Italië. Het komt verzoeker toe, en niet de commissaris-generaal zoals hij foutief voorhoudt, dit bewijs te leveren, hetgeen hij evenwel nalaat.

Aldus staat nog steeds genoegzaam vast dat verzoeker in Italië, waar hij na 2014 niet meer naar terugkeerde waardoor zijn beweringen in het verzoekschrift als zou hij er als statushouder geen of weinig rechten hebben geenszins op recente eigen ervaringen steunen, nog steeds internationale bescherming geniet.

5.2. In de beschikking van 7 mei 2024 werd er, met verwijzing naar de relevante in de beschikking uitgebreid aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, al op gewezen dat in het kader van verzoekers huidig beschermingsverzoek in België rekening dient te worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” en dat het noodzakelijk is op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen.

De Raad herhaalt en beklemtoont dat het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Eerder in de beschikking werd vastgesteld dat verzoeker hiertoe volledig in gebreke blijft. Zijn betoog ter zitting is allerminst van aard hier thans anders over te doen oordelen.

5.3. Verzoeker verwijst ter zitting naar de door hem per aanvullende nota neergelegde stukken, die hij in die nota kort en algemeen omschrijft als “*medische stukken*” en “*werkbewijzen*”.

Dat verzoeker medische problemen, waaronder last aan zijn rug, heeft, wordt niet in twijfel getrokken doch blijkt uit de door hem neergelegde medische documentatie. Uit de stukken blijkt o.a. dat verzoeker in november 2023 in België op zijn fiets werd aangereden door een wagen -dit betreft het werkongeval op 11 november 2023 waarvan ter terechtzitting gewag wordt gemaakt- en naar spoed werd gebracht, en kamt met pijn aan de rechterschouder en -elleboog. Eerder al in 2022 kampte verzoeker met rugproblemen, zo blijkt. Daarnaast neemt verzoeker medicatie tegen hoge bloeddruk en heeft hij last van duizeligheid.

Waar verzoeker, bij monde van zijn advocaat ter terechtzitting wijst op een zware fysieke en mentale problematiek en oppert dat zijn zelfredzaamheid in vraag kan worden gesteld, stelt de Raad vast dat verzoeker talrijke loonbrieven (meer dan 10) neerlegt via het kantoor Sago, alsook een briefje van dat kantoor, gevoegd bij de laatste loonbrief uitgegeven op 19 juni 2024, met de vermelding: “*S. is bij ons opgestart 03/08/2022 en werkt nog steeds bij ons*”. Verzoeker is, zo blijkt uit de door hem neergelegde stukken, in België al een paar jaar werkzaam, namelijk sinds augustus 2022 tot op heden en dus inmiddels ruim 2 jaar, waarmee hij zelf het antwoord geeft op de vraag naar zijn zelfredzaamheid.

De Raad ziet niet in en verzoeker licht niet toe waarom hij niet in Italië zou kunnen werken. Verzoeker toont niet aan dat hij in Italië als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt. Bovendien gaat verzoeker niet in op, betwist hij aldus niet en laat hij minstens na de eerder in de beschikking, en de bestreden beslissing, gedane vaststellingen te ontkrachten of weerleggen inzake zijn zeer beperkte inspanningen in Italië om zich er te integreren door er onder meer werk en onderdak te zoeken en er de taal te leren. Zijn kort verblijf in Italië in 2014, dat hij enkele maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus verliet om terug naar zijn land van herkomst Afghanistan te gaan, kan, gelet op die korte tijdspanne toen alsook het gegeven dat we heden 10 jaar verder zijn en verzoeker er na 2014 niet meer naar terugkeerde, niet als basis dienen om hieruit conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden die er zijn voor begunstigten van internationale bescherming zoals verzoeker op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen Italiaans. Dit werd eerder al uitgebreid uiteengezet in de beschikking, met name in punt 4, gronden die verzoeker met zijn algemeen betoog ter zitting inhoudelijk volledig ongemoeid laat en waaraan hij dan ook geen afbreuk doet.

Wat betreft de eerder per aanvullende nota bijgebrachte foto's die verzoeker in een ziekenhuisbed en verzoeker met verwondingen in het aangezicht tonen, heeft de Raad het raden naar wat verzoeker hiermee precies wil aantonen. Uit de foto's blijkt niet van wanneer deze dateren, of dit bijvoorbeeld van voor of na het fietsongeval was. Hoe dan ook wijzigt dit niets aan en doen de foto's geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker al jarenlang en tot op heden werkzaam is in België, hetgeen zijn zelfredzaamheid aantoont.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is, bij gebrek aan precedentenwerking, ter zake niet dienstig of nuttig. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt.

5.4. Gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Italië geniet, waarbij hij nalaat aan te tonen dat die niet meer geldig of toereikend zou zijn, is *in casu* de situatie van verzoeker van tel/relevant, en niet die van zijn familie in Afghanistan. Ten overvloede wordt betreffende de opmerking dat verzoeker zijn gezin in Afghanistan vanuit België onderhoudt, niet ingezien waarom verzoeker dit niet (meer) vanuit Italië zou kunnen doen, te meer daar hij niet aantoont dat hij in Italië geen toegang heeft tot werk(gelegenheid) en dus inkomsten uit arbeid. Bovendien, de eventuele moeilijkheden om financieel rond te komen waarmee

verzoekers familie in Afghanistan volgens de uitleg ter zitting te maken zou hebben, tonen hoe dan ook niet aan dat verzoekers situatie in Italië er een was van of dat bij terugkeer naar Italië voor verzoeker een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt, hetgeen de kern van zijn huidig verzoek om internationale bescherming in België uitmaakt.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 7 mei 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizendvierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS